

Rapport fra Norsk Boxerklubbs Årsvinnerutstilling 11 juni 2017, av dommer Monique Hodgkinson

Til styret i Norsk Boxerklubb.

Først vil jeg bruke anledningen til å takke dere for å invitere meg til å dømme klubbens årsvinnerutstilling. Gjestfriheten jeg opplevde står ikke tilbake for noe jeg har opplevd, og jeg ble tatt virkelig godt vare på. Dessverre var ikke været på vår side denne gangen, og det å dømme i regnet byr på sine egne utfordringer, men jeg dømte ærlig og etter beste evne.

Ingen favoritt-stil

Gjennom årene har jeg hatt den fantastiske muligheten å få se rasen på nært hold på flere kontinenter. Jeg har besøkt ATIBOX flere ganger, tyske Jahressieger, hovedutstillingen til den amerikanske boxerklubben og flere utstillinger i Storbritannia. Jeg har selv hatt dommeroppdrag i Australia, New Zealand, Irland, UK og nå også i Norge i tillegg til Sør-Afrika. Jeg har ingen «favoritt-stil», så jeg kan verdsette en god boxer uansett hvor den kommer fra. Som oppdretter har jeg importert hunder fra Europa, USA og UK, og jeg har hatt stor suksess med å kombinere disse linjene i mitt eget avlsprogram. Jeg har alltid hevdet at en god boxer skal kunne vinne uansett hvor den kommer fra.

Det middelmådige

Etter min mening lider boxeren i mange land under en nedgang i kvalitet, og dermed også i hvilken grad rasens eksteriør stemmer med standarden. Jeg oppfordrer alle til å streve hardt for å unngå at blikket får venne seg til det middelmådige som noe korrekt. Jeg mener bestemt at det påhviler dommerne et ansvar for å stoppe denne utviklingen vekk fra standarden og for å gjenkjenne og belønne de individene som kommer nærmest dette idealet, uavhengig av hvem som har oppdrettet dem, hvem som stiller dem eller hva de har vunnet tidligere. Det er svært urettferdig overfor rasen når noe som helst annet blir brukt som kriterier for å gi topp-premieringer til hundene som stilles ut. Hvis man virkelig er dedikert til rasen, har ens eget ego eller personlige agenda ingen plass i ringen.

Ingen tjenester

Det er en ære å bli invitert til å dømme boxer som er rase som ligger meg varmt om hjertet. Det fine ved å bli invitert til å dømme i andre land er at jeg kan vurdere rasen i forhold til standarden helt uten forutinntatte meninger, siden jeg ikke vet noe om hvem hundene, utstillerne, oppdretterne eller eierne er. Alle hundene får akkurat samme oppmerksomhet og mulighet for en ærlig granskning. Min eneste troskap er til boxerrasen, og jeg dømmer ikke for å gjøre folk tjenester, skaffe meg venner eller sikre nye dommeroppdrag.

Veldig feil

Stilt overfor mer enn 80 påmeldte boxere får en dommer mulighet til å danne seg en oppfatning av hvilken vei rasen utvikler seg og hvor styrkene og svakhetene er. Det er enklere å se eventuelle trender, siden man får vurdere et tverrsnitt av rasen. Med tanke på nedgangen i kvaliteten i rasen i de senere årene ville det i beste fall være naivt å tro at alle påmeldte hunder på en stor utstilling skulle være verdig graderingen excellent. Hvis excellent nærmest blir normen for hvilken gradering som skal deles ut, gjør dette mer skade enn nytte. For det første senker det selve verdien av premieringen, og reduserer den til noe som en utstiller nærmest forventer å få bare ved å stille opp. For det andre blir kvaliteten til de virkelig utmerkede hundene, de som faktisk er verdt graden

excellent, nedvurdert ved at det ikke er noe som viser at de har en rasetype som er overlegen de andre hundene i klassen eller på utstillingen. En hund utmerker seg ikke hvis den vinner en klasse med hunder som har fått excellent uten å fortjene det. Det er en lite ønskelig situasjon for ferske oppdrettere som ønsker å forbedre avlsprogrammet sitt hvis de ikke kan plukke ut de virkelig utmerkede hundene fordi det meste annet også får excellent. FCIs definisjon på denne graden gjør det tydelig at en slik hund skal være så nært opp til idealet at standarden nærmest kunne vært skrevet for å beskrive den. Det skal ikke være noen tvil om at denne hunden er overlegen og nesten feilfri.

På samme måte er det klart at en «very good» beskriver en hund som på alle måter er velbalansert og flott, men med noen mindre feil. Hvis man har som utgangspunkt at de fleste hunder skal få excellent, blir det til at de som får en very good blir sett på som å være dårlige hunder. Det er en veldig feil oppfatning.

Sannferdig og konstruktiv

Både som oppdretter og utstiller forventer jeg å få ærlige og kunnskapsrike vurderinger av hundene mine på utstilling. Det ville være å gjøre avlsprogrammet mitt en bjørnetjeneste dersom jeg ikke tar til meg sannferdig og konstruktiv veiledning. Som dommer tildeler jeg ikke excellent med mindre jeg mener at hunden foran meg er et virkelig utmerket individ, og en hund som jeg kunne brukt i mitt eget avlsprogram.

Balanse

Når jeg dømmer ser jeg først etter balanse i alle deler – snute til skalle, hode til kropp, substans til eleganse, skuldervinkler til bakbensvinkler, rytme og effektivitet i bevegelsene – og typisk boxer temperament - utadvendt, stødig, vennlig og uberørt. Når helheten har blitt vurdert gjør jeg en nærmere bedømmelse av hunden. Jeg er ikke en feildommer og foretrekker å se etter hundens fortrinn. Det er likevel nødvendig å nevne punkter man må rette oppmerksomhet mot for å forbedre rasen.

Bevegelse

Når man skal dømme så mange hunder blir det lite tid til å skrive helt utfyllende kritikker, så ikke alle kritikkenes nevner bevegelse. Jeg tar opp de punktene som bidrar til eller påvirker rasetypen, og når man forstår hvordan strukturen påvirker bevegelsene kan man utlede hvordan hunden beveget seg. Bevegelser er et resultat av konstruksjon, og selv om ikke alle gjenkjenner korrekte bevegelser så er det enkelt å forstå en forklaring av hundens struktur.

Oppmuntrende

Det var oppmuntrende å se at nesten alle hundene hadde god pigmentering. I noen land er det en tendens til å mangle maskepigment - noe som går ut over det typiske boxeruttrykket - og jeg var glad for å se at nesten alle hundene hadde utmerket maske uten indikasjon på at pigmenteringen ikke var naturlig. En eller to hunder hadde soting på bena, men ikke nok til å få alarmklokkene til å ringe. Øynene hadde også god farge og bare noen få hunder hadde litt lysere øyne enn idealet. Jeg så ingen virkelig lyse øyne, noe som kan ødelegge boxeruttrykket fullstendig. Lyse øyne kan nesten skape inntrykk av at hunden ikke har riktig temperament, siden den mangler det varme, intelligente uttrykket vi er så glade i.

Kan ikke bli oversett

Selv om de fleste bittene var smalere enn idealet, hadde de fleste hundene godt plasserte lepper. Det var ingen med overhengende overleppe - noe som ville tyde på for svak hake – og bare noen få

hunder hadde for stort underbitt og viste tunge og tenner. Noen hunder hadde skjevt bitt, som er en svært alvorlig feil som ikke kan bli oversett.

Utmerket

Temperamentene var utmerkede og det var ingen hunder som viste tegn til redsel eller nervøsitet. Selv de som åpenbart var nye i utstillingsringen var selvsikre og utadvendte. Alle hundene var vennlige og lot meg undersøke dem uten tegn på noe annet enn stødig mentalitet. Nydelig kontakt mellom hund og utstiller var også åpenbart hos mange. Temperamentet overfor andre hunder var svært bra, med bare en hendelse mellom to tisper der den ene kom seg løs og angrep den andre. Jeg så ikke omstendighetene som førte frem til denne uheldige hendelsen, men bestemte i samråd med ringsekretæren at angriperen skulle forlate ringen. Tispa som ble angrepet kom tilbake og viste ingen tegn til å ha blitt påvirket av det som skjedde, og det bærer vitnesbyrd om hennes utmerkede temperament.

Substans og eleganse

Det var god balanse mellom substans og eleganse. Hannhundene var i det store og hele maskuline, og tispene var feminine. Jeg var glad for at jeg ikke så noen av de svært overtypiske hundene med runde hoder og overdrevne fronter med svake bakparter som ser ut til å forekomme ganske ofte i Europa for tiden.

Dyrke frem

De fleste utstillerne var hyggelige og aksepterte avgjørelsene mine. Det var svært oppmuntrende å se flere nye utstillere i ringen, som alle gjorde det svært bra under omstendighetene og som hadde hatt nytte av handlerkurs for å få det beste ut av hundene sine. Det er ekstremt viktig å ønske nykommere velkommen og å dyrke dem frem, for de er en del av fremtiden til rasen. En negativ opplevelse kan gjøre at en nykommer ikke ser verdien av hundeutstillinger, og for rasens skyld er det viktig å bidra med gode råd og assistanse.

Nitid oppmerksomhet

For meg er det mest åpenbare problemet i rasen for øyeblikket mangel på korrekte skulder- og bakbeinsvinkler. Selv om mange av hundene var balansert i vinklene foran og bak, behøvde de mer vinkler i begge ender. Korrekt tilbakelagt skulder sammen med en godt vinklet overarm – slik at forbeina blir plassert godt innunder hunden – var beklagelig fraværende hos så mange av hundene. Dette påvirker ikke bare hvordan overlinjen flyter fra halsen, over manken til ryggen, krysset og halefestet, men også bevegelsene. Hunder som er balansert men har for lite vinkler kan i blant gi inntrykk av å bevege seg bra. Bevegelsene er gjerne rette og parallelle sett forfra og bakfra, men stegene blir ikke lange nok og bevegelsene er ineffektive. Mangel på utmerket vinkling er ikke begrenset til hundene jeg dømte i Norge, men er et problem over hele verden. Det må få nitid oppmerksomhet både fra dommere og oppdrettere før det ikke er noen tilbake som vet hvordan korrekt vinkling faktisk ser ut, eller før det blir umulig å finne avlshunder med den nødvendige strukturen.

Ineffektivt

Det var en del hunder som hadde forholdsvis mer vinkler bak enn foran, slik at vinklene ble ubalansert. Dette er et verre problem enn å ha balanserte, men snaue, vinkler i begge ender. Når disse hundene beveget seg, så vi enten feil forbeinsbevegelser, at hunden travet skjevt, vide bevegelser bak, bakparter som ikke åpner seg og strekker ut – eller en kombinasjon av disse. Alt dette er feil som gjør at bevegelsene blir svært ineffektive. Flere hunder hadde også for bratt helning i bekkenet – og følgelig for lavt halefeste – som gjorde at de beveget seg svært trangt bak.

Må tas tak i raskt

Et annet bekymringsområde var hodene. Det var en hel del som hadde for kraftige kinn og derfor mangler den utmeislingen som standarden beskriver. Skallehvelvingen var for en stor del god, men noen snuter manglet bredde og det var definitivt mange som ikke hadde det riktige lengdeforholdet med 1/3 snute til 2/3 skalle. Mens jeg ikke så noen som hadde for lang snute, var det bekymringsfullt mange som var for korte og dette må det tas tak i raskt – ikke bare for å bevare rasetypen men også for å ivareta rasens helse som trues av lange bløte ganer, trange nesebor og mangel på evne til å tolerere varme. Det er verdt å repetere ordene i standarden siden den sier tydelig hvordan man skal måle – «...fra nesebrusken til indre øyekrok, hhv indre øyekrok til nakkeknøl». Hvis vi ignorerer dette viktige forholdet mister vi essensen av rasen. Ubalanse i begge retninger – for kort eller for lang snute – skyver rasen i to veldig gale retninger. For kort og vi går mot bulldog og mastiff, for lang og vi går i retning av grand danois.

Hvite boxere

Jeg var klar over at jeg kunne få hvite boxere til bedømmelse, men jeg visste ikke hva jeg ville komme til å gjøre med dem før jeg hadde dem foran meg. Dette var en bevisst holdning for å sikre at alle hundene skulle få en rettferdig bedømmelse uten forutinntatte meninger. En dommer skal dømme i henhold til standarden i det landet utstillingen arrangeres og må følge reglene i det landet. Ens egne personlige meninger kan være i strid med de lokale reglene, men personlige følelser må legges igjen på utsiden av ringen. Det å stille hvite boxere er et svært følelsesladet tema. Jeg kommer ikke til å si noe om mine personlige meninger om saken, siden de ikke er relevante.

5 år gammelt barn

Selv om jeg ikke er en feildommer, må jeg selvsagt ta hensyn til feil når jeg graderer hunder, og da ser jeg etter i hvilken grad feilen ville svekke hundens evne til å gjøre jobben den var ment for. Kosmetiske feil påvirker ikke hundens arbeidskapasitet, mens strukturelle feil i høyeste grad gjør det. En av mine viktigste rådgivere i rasen sa en gang at et 5 år gammelt barn kan skille svart fra hvitt eller lyst fra mørkt, men vil aldri være i stand til å skille en korrekt vinklet skulder fra en som er steil.

Sunt bygget

På en utstilling der ønskelige proporsjoner, smale og kantede skaller med korrekt snutebredde, korrekt og balanserte vinklingsforhold, gode lange hals og rette overlinjer, og de balanserte effektive bevegelsene som standarden ber om, ikke var så vanlig som jeg skulle ønske meg – hvordan kunne jeg la være å legge merke til og belønne en sunt bygget hvit hund hvis største feil var fargen? Dette er kritikken hennes: «Stor hvit tisse. Nydelig silhuett. Sterk snute. God hvelvet skalle. God hals. Utmerkede vinkler foran og bak. Svært god overlinje og halefeste. Sett forfra og bakfra beveger hun seg med rette, parallelle bevegelser.» Av de 17 tispene i Åpen Klasse, fortjente hun definitivt å være en av de 6 som fikk excellent.

Hingst

Best i rasen ble den svært iøynefallende vinneren av Åpen Klasse, Seacrest Salutation, eid av Pia Fogelberg Berglund. Jeg la merke til ham i det øyeblikket han kom inn i ringen, og han skuffet ikke ved nærmere bedømmelse. En ordentlig hingst av en hannhund som bare roper «boxer», og jeg kunne «krysse av i alle rutene». Med et typisk hode med kraftig og godt pigmentert snute, utmerkede vinkler foran og bak, flott buet hals av korrekt lengde, sterk overlinje som han holdt under bevegelse, svært godt halefeste og deilig temperament, var han hele tiden den man måtte slå for å vinne.

Nydelig

Best i motsatt kjønn ble den nydelige vinneren av Åpen Klasse, Boxertrollets Destiny eid av Trude Husvik Lysen og Tony Mohn Krosli. En elegant tisper med nydelig farge, hun hadde utmerket pigmentering og herlig uttrykk, velplasserte, mørke og uttrykksfulle øyne, en godt utfylt, kvadratisk snute og god hvelving på skallen. En godt buet, elegant hals som fløt over i en godt markert manke, en rett og sterk overlinje og svært godt halefeste. Hun beveget seg uanstrengt rundt ringen og sørget for at den beste hannhunden måtte jobbe hardt for å vinne.

Spennende

BIR valp var en spennende tisper, Bexmas Nina til Karianne Abrahamsson. Nydelig hode og uttrykk, sterk maske, elegant buet hals, utmerket overlinje og halefeste, perfekt balansert og godt vinklet forpart og bakpart – som i kombinasjon ga en kvadratisk silhuett som fremstod som feilfri. Svært gode og godt koordinerte bevegelser og utmerket temperament – jeg kunne gjerne ha tatt henne med meg hjem! En ekstremt lovende valp som jeg spår en lysende karriere.

Slående

BIM valp, Redstone Johnny Jump Up, eid av Trond Eriksen og andre, var med sin gyldentigrede pels i ypperste kondisjon en annen slående valp av ypperste klasse. Vakkert konstruert og godt meislet hode med gode proporsjoner, uttrykksfulle øyne og utmerket leppeplassering. Han hadde buet, tørr hals, utmerket overlinje og halefeste, god brystdybde som var akkurat det jeg så etter. Han hadde utmerkede skuldervinkler, kombinert med en godt vinklet bakpart som kanskje kunne vært en anelse kortere i leggen. En annen ekstremt lovende valp som er en man skal følge med på når han modnes.

Beskyttes

Til avslutning vil jeg peke på at dømming er en veldig subjektiv sak, og dommere dømmer ikke alle på samme måte siden det er forskjell på hva hver enkelt legger vekt på. Noen mener hodet er veldig viktig, noen legger vekt på balanse, andre på vinkler etc. Ingen hund er perfekt, og én dommer kan se bort fra noe hun mener er en uvesentlig detalj, mens en annen dommer ikke vil tolerere den samme feilen. Det er viktig å bruke dommere med flere oppfatninger for å få et balansert og helhetlig bilde av tilstanden i rasen. Man gjør ikke rasen en tjeneste ved å bruke dommere som ikke er dedikert til boxeren, eller som foretrekker den lettvinde løsningen det er å premiere hundene som har vunnet før. Dommere som er villige til å dømme helt ærlig må vernes om og beskyttes mot de elementene som ikke setter rasen først. Det vil være trist hvis de dommerne som er mest opptatt av rasen fremtid avstår fra å dømme fordi de er redde for en offentlig «pisking» hvis de dømmer hunden foran seg som den er - uten hensyn til hvem den er.